

Mycket kära släktingar

Tiden och åren rusar iväg och nu har det åter blivit dags för Släktrådet att skicka ut den numera traditionella Julhälsningen. Den stora begivenheten det gångna året var givetvis 2014 års Släktnöte i Sörmland. Verkligen skojigt att fler än 120 släktingar hade hörsammat inbjudan. Vi bjöds på enastående gästfrihet på Claestorp, Sjöholm och Långdunker och vill återigen framföra vårt samfälliga tack till värdar och värdinnor för det enastående sätt ni tog hand om och guidade oss i era hem. Själva släktnötet med efterföljande middag och övernattningsavhållning på, det för våra syften så fulländade, Yxtaholms Slott. Vid Släktnötet byttes, efter avsägelse och lång och trogen tjänst, 3 rådsmedlemmar ut. En av de nyvalda, Johan (3:e), bidrar med årets julhälsningsartikel. Den handlar om Johans farfars far, Askegreven Gustaf, en fantastisk personlighet i verkligt positiv bemärkelse.

Nästa Släktnöte planeras till maj månad 2017 och förslag framlades, vid Släktnötet, om Östergötland och/eller Tjust/ Småland som resmål.

För ett par veckor sedan, framkom att det finns kvar fragment från det i samband med en brand 1702 raserade och nedrivna Leijonhufvudska Gravmonumentet i Uppsala Domkyrka. Ett stycke fantastisk historia då det högtättade paret Sten Eriksson Leijonhufvud och Ebba Månsdotter Lilliehöök fann sin sista vila där. Vi har fått se bildbevis härom och väntar med spänning på att få göra ett besök på den förhoppningsvis inte så långvariga förvaringsplatsen i ett magasin i närheten av Uppsala.

Hoppas nu att alla kära släktingar får möjlighet att verkligen koppla av och njuta av helgfriden under de instundande helgernas rekordmånga förhoppningsvis lediga dagar.

Släktrådet och er ordförande önskar samtliga familjemedlemmar en riktigt

God Jul & Ett Gott Nytt År

Släktrådet genom Johan Lewenhaupt

Askegreven på klappjakt

”Humor klassificerar jag såsom den outhärlige ”barberaren” som måste existera för att tvåla in dumheten”. Så avslutar Gustaf ”Askegreven” Lewenhaupt förordet till min kanske absolut hjärtligaste favoritbok: *Askegreven berättar vidare*.

I ärlighetens namn var denna humoristiske hovjägmästare aldrig någon stjärna på att vara driva gods, vilket också resulterade i att släktgården Aske såldes strax efter hans död. Har jag förstått saken rätt var han en betydligt bättre jägare, snickare och fasanutsättare än på att betala gårdsfakturorna.

Nu har jag den stora äran att få jaga på mina egna marker med den unika studsarserie som Askegreven inhandlade år 1911 på Widfors jaktaffär på Fredsgatan i Stockholm. Orsaken till att gevären införskaffades var att han och Prins Wilhelm fått i uppdrag av Naturhistoriska riksmuseet att åka till Kenya och skjuta ett exemplar av alla jaktbara arter de kom åt. Resan inleddes med tåg från Stockholms central till Neapel där de båda svenskarna bordade en ångbåt till Mombasa. Ryktet, som florerade på båten, att två beresta svenska adelsmän var ombord fångade två engelska överklassflickors intresse. Så när min farfarsfar står ute på däck och njuter av en havannacigarr och en konjak av bättre sort ansluter de två damerna och ställer följande fråga.

– Då vi förstått att greven är väldigt berest undrar vi om greven kan förklara hur man märker när man passerar ekvatorn?

– Det ska jag med glädje redogöra för damerna. Om ni står kvar här vid relingen och är uppmärksamma kommer ni att få se ett stort svart streck exakt när fartyget passerar ekvatorn, svarade farfarsfar och sänkte de sista dropparna i konjaks kupan varpå han gick ner till sin hytt för att sova.

Vid frukosten nästa morgon kom två trötta och ytterst irriterade unga damer ner och stegade fram till Askegreven.

– Vi har stått och tittat ner i vattnet hela natten utan att se det stora svarta strecket ni nämnde?

Askegreven log lite och svarade.
– Nämen så förargligt att ni tittade
ni ner i vattnet. Ni skulle ha tittat
upp i himlen!

Efter att först ha närvarat vid
bröllopet mellan Karin och Bror
Blixen i Mombasa fortsatte prinsen
och Askegreven färden med tåg
mot Nairobi. Efter ett par timmars
tågfärd blev Askegreven dock så
begeistrad över allt vilt som betade
utanför tågönstret att han stegade
fram till lokföraren och förklarade
att tåget minsann måste stanna om-
gående så att Askegreven och Prins
Wilhelm kunde inleda sitt jakt-
uppdrag, vilket också skedde.

Medtagna hästar och diverse fluida
i form av såväl champagne och fina

viner lastades av med hjälp av inhyrda ”mörkhyade kamrater” varpå de
två adelsmännen red ut på slätten och nedlade diverse vilt, allt medan de
övrige resenärerna fick sitta i 48 graders värme på tåget och vänta tills att
jakten avslutats och bytena lastats på.

I boken *Askegreven berättar vidare* redogör farfarsfar för otaliga spän-
nande jakter, men eftersom det är juletid ska jag inte trötta ut er med dessa.
Men jag kan inte avstå från att förmedla historien om när Askegreven för-
lorade ett vad en oktanfylld kväll på en jaktklubb strax utanför Nairobi där
traktens white hunters samlades för utbyta erfarenheter och jakthistorier.

Samtalet den aktuella kvällen var lassoförsedda cowboys. Då flera i
lokalen tvivlade starkt på dessa kopoijkars förträfflighet i jaktsammanhang
lät en högbröstad amerikan vid namn Paul Rainy skicka efter en viss Buf-
falo Jones och ytterligare två cowboys från Amerika. Dessa anlände någon
månad senare med båten med uppdraget att fånga en noshörning med lasso.
Att leta upp en noshörning var ingen svårighet då det vid denna tidpunkt
var gott om sådana på den kenyanska slätten.

Gustaf "Askegreven" Lewenhaupt

Det utvalde djuret anföll genast Buffalo Jones som satt till häst och som med stor skicklighet fick ett lasso runt huvudet på noshörningen bakom hornet. Generad över detta stannade noshörningen och började hoppa på stället för att komma loss.

Under tiden fångade de andra två cowboys ett av noshörningens framben respektive ett bakben. Därpå red de tre männen ut i en triangel och sträckte sina starka och av seg råhud gjorda fångstredskap. Noshörningen blev paralyserad och stående helt maktlös. Vadet var visserligen vunnet men ett omfattande problem kvarstod. Få hade trott att man faktiskt kunde underkuva en noshörning med lasso och visserligen hade dessa cowboys visat stort mod, men att släppa lös noshörningen igen var det ingen av dem som vågade. Historien slutar med att noshörningen fick skjutas där han stod.

Med denna något brutala historia om min favoritsläkting Askegreven vill undertecknad uppmana er att gå ut och fånga dagen, med eller utan lassos, och önska er ett riktigt Gott nytt år.

Johan Lewenhaupt
Lyftinge Säteri

Gustaf "Askegreven" Lewenhaupt gav vad jag vet ut följande tre böcker:
Askegreven berättar (handlar bland annat om kröningen av kungen av Siam och tigerjakter).

Askegreven berättar vidare (handlar om resan med Prins Wilhelm till Afrika).
Båda dessa böcker gavs ut på 30-talet på Wadström och Widstrands förlag.
Katekes för unga jägare (en introduktion till jaktens värld).

Släktrådets kontaktuppgifter

Johan, Hmg	Ordförande	johan@lewenhaupt.com
Clas, Hmg	Sekreterare	claes@lewenhaupt.com
Susanne, Hmg	Kassör	susanne@happyreklam.se
Ann, 4:e		a.lewenhaupt@telia.com
Carl-Gustaf, 1:a		carl-gustaf@lewenhaupt.com
Charlotte, Hmg		charlotte.lewenhaupt@hotmail.com
Eva, 2:a		eva@lewenhaupt.se
Johan, 3:e		johan@lewenhaupt.net